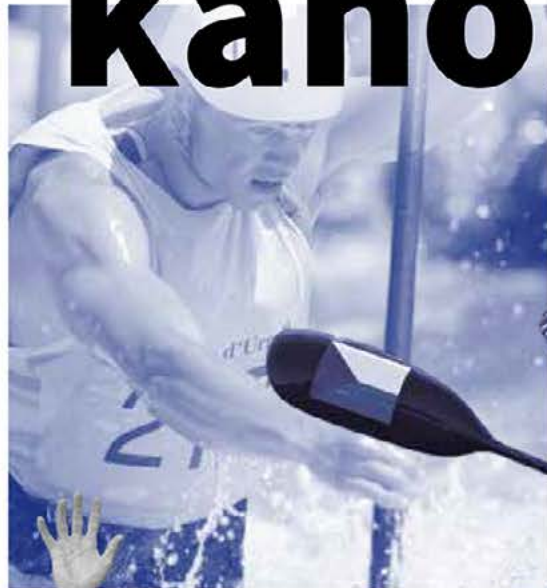
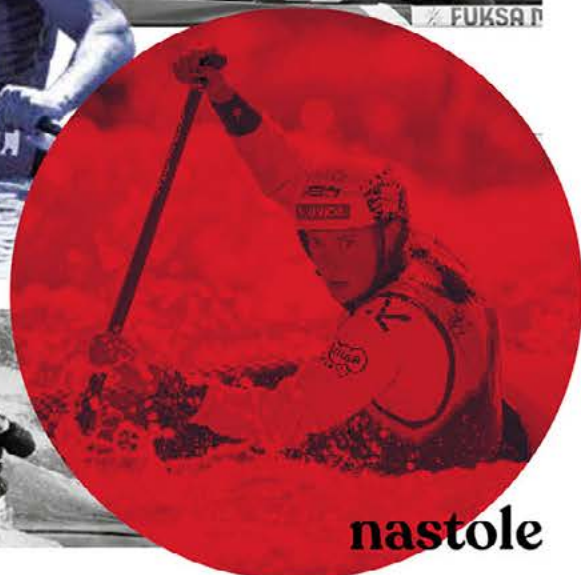

Příběhy české kanoistiky

PRSKAVEC J.

nastole

Příběhy české kanoistiky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihynastole.cz
www.albatrosmedia.cz

Jaroslav Vychodil

Příběhy české kanoistiky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Příběhy české kanoistiky

**Jaroslav
Vychodil**

Příběhy české kanoistiky

**Jaroslav
Vychodil**

Vydalo nakladatelství **nastole** v Brně roku 2025
ve společnosti Albatros Media a. s. se sídlem 5. května 22, Praha 4.

Číslo publikace 45 646.

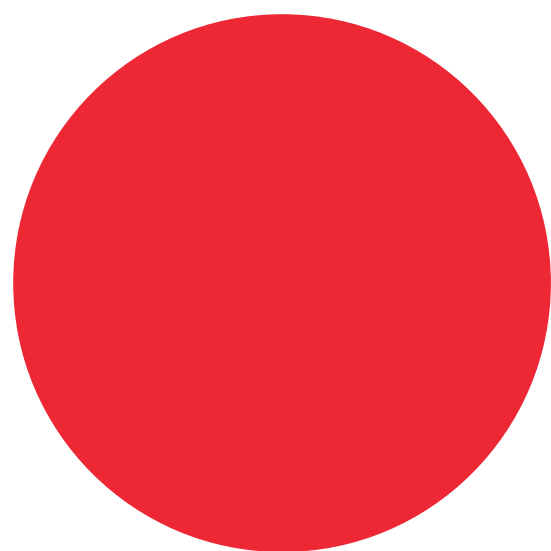
Obálka, grafická úprava a sazba: Veronika Hlavatá
Jazyková korektura: Marie Fišerová, Vladislav Mikmek
Výtvarná redaktorka: Kristina Synek
Odpovědná redaktorka: Markéta Kyzlinková
Technický redaktor: Jiří Matoušek
1. vydání

e-shop: www.albatrosmedia.cz
www.knihynastole.cz
info@albatrosmedia.cz

Vytěžování textu či dat z této publikace ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU je zakázáno.
Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou doporučenou spotřebitelskou cenu.

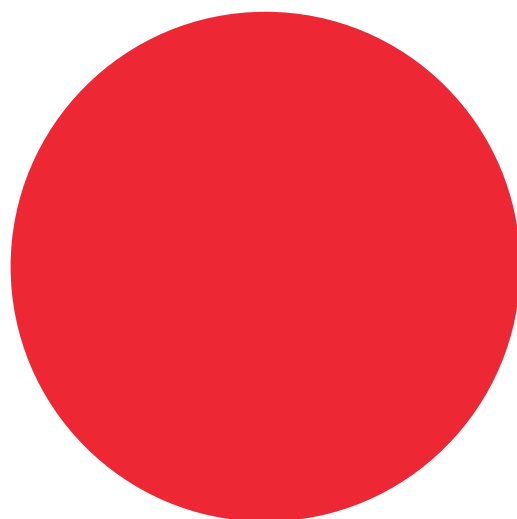
nastole

Příběhy české kanoistiky

**Jaroslav
Vychodil**

Chcete, aby příběh této skvělé knihy pokračoval i potom, co ji dočtete? Tak ji pusťte dál do světa! Vše potřebné se dozvíte na **www.restorio.cz**.

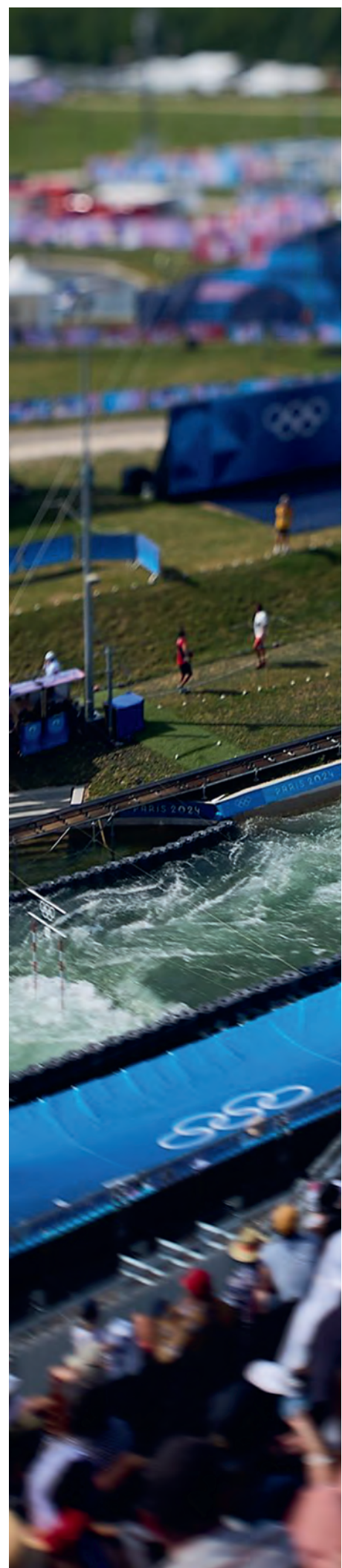
Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

Partnerem knihy je Klub vodních sportů Praha www.kvspraha.cz

Copyright © Jaroslav Vychodil, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-7448-394-3
ISBN e-knihy 978-80-7448-425-4 (1. zveřejnění, 2025) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7448-426-1 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-7448-414-8 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

Obsah

Jiří Prskavec

Lubomír Brabec

Martin Doktor

Petr Sodomka

Martina Sařková

Štěpánka Hilgertová

Pavel Pařko

Jiří Rohan

Jiřina Dvořáková

Lukáš Rohan

Gabriela Sařková

Martin Fuřsa

Daniel Stach

Petr „Čáp“ Procházka

Lukáš Pollert

Josef Dostál

.....	15
.....	31
.....	43
.....	57
.....	71
.....	87
.....	107
.....	115
.....	125
.....	135
.....	151
.....	163
.....	175
.....	189
.....	203
.....	215

Jak se příběhy dostaly na papír

Sport sleduji od sedmi let a dá se říci, že jsem fanatik. Vyrostl jsem na olympiádách. Atlanta, Sydney, Atény. To jsou všechno hry mého dětství. Byl jsem přilepený u televizní obrazovky a hlasitě fandil českým sportovcům. Bez ohledu na časový posun, a hlavně bez ohledu na sportovní odvětví.

Z dětského nadšení vyrostla vášeň. Sport je mojí součástí. Je to víc než životní styl. Je to něco, co mě naplňuje a těší bez ohledu na události, které se kolem mě dějí. A nejen ten sport aktivní. Ale právě i ten fanouškovský.

Je to svět, který k nám promlouvá ze stadionů nebo z televizních obrazovek. Dává nám emoce, napětí, příběhy a radost. Každý den, každou minutu, každý okamžik.

Olympijský vítěz byl pro mě vždy nadčlověk. Někdo výjimečný, kdo dosáhl úspěchu v největší světové konkurenci a v nejtěžší sportovní vteřině. A nenapadlo by mě, že se s některým z nich setkám. A už vůbec ne, že bych s nimi mohl pracovat. Nenapadlo mě to ani v dětství. A dokonce ani v roce 2022, kdy jsem si na sociálních sítích založil stránku Sportovní deník fanouška. Psal jsem o sportu tak, jak jsem ho vnímal. Jak jsem vše cítil a prožíval právě z pozice diváka. A lidem se to začalo líbit. A nejednou píšu tyhle řádky. Řádky, které uvádějí projekt, ve kterém jsem se s olympioniky nejen setkal, ale i s nimi dlouze hovořil a probíral jejich život-

ní příběhy. Pro mne naprosto vesmírné a nemyslitelné. A nyní se stává realitou něco, o čem jsem ani nesnil.

A tato kniha o mnoha snech vypráví. Ne o těch mých. Ale právě o snech a životech lidí, kteří ve svém oboru mnohé dokázali. O jejich radostech, ale i utrpení. O úsměvech i slzách. Také o zákulisí sportu, kanoistiky nebo vodáctví a o niterných pocitech lidí, kteří mají jedno společné. Milují vodu.

K vodě mám také velice silný vztah. Od puberty jezíme s kamarády sjíždět řeky. V Česku máme na našem seznamu snad všechny ty známé. Jezdíme i plachtit po Středozemním moři. My si ale na vodáky a námořníky vlastně jen hrajeme. Nyní jsem ale dostal šanci seznámit se s těmi opravdovými. Vím, jací jsou lidé od vody pohodáři. Když přišla nabídka sepsat příběhy těch nejslavnějších, neváhal jsem.

Kanoistika je jeden z nejúspěšnějších sportů, jaký v Česku máme. Je u nás velice populární, a hlavně jsme v ní zatraceně dobří. Ale olympijský medailista, to je vždy jen špička ledovce. Ten nejlepší z nejlepších. Přitom zajímavé příběhy se často ukrývají i v pozadí. A já chtěl, aby tahle kniha byla co nejvíce pestrá. A abychom na kanoistiku jejím prostřednictvím dokázali nahlížet z mnoha úhlů pohledu. A třeba i několika generací.

Pokud bychom měli na následující stránky vybrat všechny poutavé příběhy českých kanoistů, byl by se-

znam v podstatě nekonečný. Martin Doktor a Stanislav Ježek znají kanoistické prostředí naprosto dokonale. Jak z pozice závodníků, tak z pozice těch, kteří dnes tento sport někam směřují. Společně s nimi a s Bárou Žehanovou z českého olympijského týmu jsme vybrali co nejpestřejší paletu osobností, které jsme oslovili, aby se s námi podělily o své zkušenosti s kanoistikou. Světe, div se, naprosto všichni oslovení na to kývli. I to je důkaz dobrosrdečnosti vodácké duše.

A tak si budete moct přečíst povídání od olympijských medailistů z různých období dějin kanoistiky, ale i od lidí, kteří se kolem loděnice pohybují a bez nichž by možná žádné úspěchy nevznikly. Ale nebude to jen o profesionálním sportu. Krásné příběhy rozvykládají i jiné populární osobnosti, které mají ke kanoistice vztah. Držitelé státních vyznamenání a cen z úplně jiných oborů, kteří kanoistiku dělají pro radost jako relax.

Každý příběh je jiný. Ale ze všech dohromady vyplývá jedno poselství. Jízda v lodi člověka obohacuje a dělá mu život krásnějším. A přesně takovou energii jsem cítil od všech, se kterými jsem si povídal. A nakonec jsem zjistil, že i olympijský vítěz je člověk z masa a kostí. A že bez ohledu na to, čeho kdo ve svém oboru dosáhl, pokud někdy usedl na vodu, je z něj příjemný a usměvavý člověk. A já věřím, že jsem tuhle energii dokázal přenést do následujících stránek.

Vytváření této knížky mi dělalo velikou radost a byla to čest. Chtěl bych tedy poděkovat redakci nastole, že mi dala tu šanci. Martinu Doktorovi, Standovi Ježkovi a Báře Žehanové, že vždy věřili, že výsledek bude stát za to. Svě rodině a přátelům za trpělivost, protože poslední měsíce jsem při množství svých projektů neměl na nic čas. A hlavně všem šestnácti úžasným lidem, o nichž tato kniha je. Za to, že se mi otevřeli a povíдали o svém životě tak, jak to cítí. Věřím, že se vám všem bude výsledek líbit.

Přeji příjemné čtení.

Jarda Vychodil

Vyrůstat v rodině profesionálního vodního slalomáře je parádní. Člověk pozná už jako malý kluk spoustu výjimečných a zajímavých lidí. A přičichne k vodáctví na té nejvyšší úrovni. K tomu životnímu stylu i nastavení mysli. Ale někdy to má taky stinné stránky. Ostatně jako všechno na světě. Do první třídy mě vedla teta. Naši totiž byli na závodech mimo republiku. A když se konala olympiáda, trávil jsem třeba měsíc u babičky. Ale to k tomu zkrátka patřilo a povolání mých rodičů mi rozhodně mnohem více dalo, než vzalo.

Jiří Prskavec

Táta byl dobřej. Ale mezi absolutní světovou špičku nepatřil. Když získal bronz na mistrovství světa v Nottinghamu, byly mi dva roky. Když byla olympiáda v Sydney, bylo mi sedm. Tu už si pamatuju. Ani ne tak jeho výkon, ale spíš směs různých pocitů. Táta tam odjížděl v životní formě. Měl velké ambice. Jenže nakonec se mu závod nepovedl a skončil třináctý. Když přijel domů, tak byl prostě smutnej.

Každé dítě vnímá, když se jeho rodiči něco nezadaří. Tahle emoce byla obrovsky silná. A o to větší pocit euforie jsme oba zažili v Tokiu v roce 2021. Vyhrál jsem olympijské zlato. Byl jsem v tu chvíli nejlepší na světě. Táta mě trénoval. A my to dokázali. Společně! Právě i kvůli těm dřívějším zklamáním byl tenhle moment ten nejsilnější, který táta se synem mohou vůbec zažít. Už jen kvůli tomuto okamžiku stály všechny ty roky ukrutné dřiny za to!

Když jsem sedl do lodě, hned mi všechno šlo

Rodiče mě nikdy do pádlování netlačili. Jestli budu, nebo nebudu jezdit na vodě, bylo vždy moje rozhodnutí. Ale logicky mě celý ten svět vodního slalomu, kterého jsem byl od batolete součástí, jednoznač-

ně ovlivnil. V době, kdy jezdil táta za reprezentaci a máma byla týmová fyzioterapeutka, vládli tomuto sportu čeští, a hlavně slovenští závodníci. Elena Kaliská. Michal Martikán. Bratři Hochschornerovci. Všechno největší světové hvězdy. Ale pro mě to byli

moji strejdové a tetičky, mezi kterými jsem pobýval na kanále. Celý svět u nich stál fronty na podpisy. A já jim tykal. Chtěl jsem být jako oni. Už ve školce jsem na takovou tu klasickou otázku „čím chceš být“ odpovídal jednoznačně. Budu kajakář. Paní učitelka

sice tvrdila, že to není práce, ale čas ukázal, že jsem měl pravdu.

Moje první sportovní krůčky byly ale na sněhu. Rodina byla z Jablonce, a já tak měl ke sjezdovkám vysloveně blízko. Navíc dříve se s vodním slalomem

začínalo třeba až od 8 let. Pro ty úplně nejmenší špunty se nedělaly tak malé lodě. A tak jsem do kajaku sedl až poté, co jsem uměl obstojně na lyžích. V lodi jsem se ale raketovým tempem zlepšoval. Slalom mezi vodními brankami jsem měl totiž nakoukaný. Přesně jsem věděl, co se po mně chce. Snad ještě dříve, než nastal dle běžných zvyklostí čas se tu konkrétní věc učit. A tenhle talent hrál při rozhodování, kterému sportu se věnovat naplno, velikou roli.

No a pak taky to prostředí. Pro mladé závodníky bylo doslova ideální. Na soustředění jsme jezdili na české řeky. Do kempů. Stavěli jsme si vlastní tratě a trávili takhle léto v krásné přírodě. Přímo trampsky. Přes den tréninky a večer špekáčky, oheň, kytara. A hlavně perfektní parta. Když si pak má člověk vybrat mezi tímhle a mrznutím na kopci, voda byla poměrně jasnou volbou.

Život za oceánem

Když mi bylo čtrnáct, dostal táta velice zajímavou nabídku. Dělat trenéra místního vodáckého klubu v Ottawě. Zeptal se nás s mámou, jestli to má vzít a jestli na dva roky pojedeme s ním. Ano, do Kanady. Oba jsme na to nadšeně kývli. Zejména pro mě to byla šance poznat jiný svět a perfektně se naučit anglicky. A tak jsme dlouhé měsíce žili tisíce kilometrů od Čech.

Vodní slalom v Kanadě nikdy nebyl na vysoké světové úrovni. Do té nejužší špičky patřil jen David Ford, který v roce 1999 získal titul mistra světa v Seu d'Urgell. Ale byl opravdu spíše výjimkou. Mají to těžké. Většina velkých závodů světového poháru se jezdí v Evropě. A tam je to z Kanady tedy pořádně daleko. Takže kontakt s přímou konkurencí vlastně žádný. Veliké vzdálenosti jsou i mezi samotnými kanadskými městy. Takže nějaká družba vodáckých klubů a utužování komunity a party jako u nás nepřichází za mořem v úvahu.

Ale já se tam naučil spoustu užitečných věcí. Jak do života, tak do závodní kariéry. Možná až časem jsem si uvědomil, kolik pozitivního mi ty dva roky

daly. Stovky hodin strávených v naprosto nádherné přírodě. Trénovali jsme na trati v blízkosti Ottawy, ale i na přírodních tocích – těch tam mají doslova přehršel. Řeky tam jsou různorodé. Divoké i široké. A člověk se tam naučí všechno. Jak číst vodu. Jak správně pádlovat. Jak surfovat na vlnách. Jak co a kudy objet. Nabral jsem sílu i zkušenosti. Přeci jen dostat se v tak obrovských korytech z jednoho břehu na druhý dá pořádně zabrat. Kolikrát to byla vzdálenost třeba až 200 metrů. Pro Čecha nepředstavitelné.

Stavěli jsme si vlastní branky přímo mezi stromy. V ničím nedotčené panenské přírodě. Prostě koupíte v instalátérských potřebách trubky na vodu. Navrtáte je. A za dráty je pověsíte na nejbližší dřeviny. Tomu říkám pravé a čisté vodáctví. Navíc možnosti, kde tohle dělat, byla na jaře opravdu spousta. V Česku jednou za rok upouští Lipenskou přehradu, kde můžete trénovat v přirozených podmínkách. Dva dny v sezóně. Za oceánem to ale šlo v podstatě kdykoli.

Pobyt v Kanadě nebyl jen o času stráveném v lodi. Chodil jsem tam do školy a angličtinu si opravdu vryl pod kůži. Vyučování navíc začínalo až v 9 ráno. Tak jsem předtím mohl plavat nebo si vyjet na běžky. Dokonce jsem se naučil i bruslit. Pohyb za každých okolností a za každého počasí. Na jiné věci moc nebyl čas. Ale jednou jsme samozřejmě zašli i na hokej. Když do Ottawy přijeli Rangers. S Jardou Jágreem a celou českou enklávou. Jezdci tehdy vyhráli asi 7:1 a my v hale jásali po každém jejich gólu. Tamní fanoušci na nás nevěřicně koukali, ale nějak to vzali s grácií. Být to u nás, dostaneme jistě přes hubu, ale v NHL se to naštěstí takto nehrotí. Každopádně zážitek veliký.

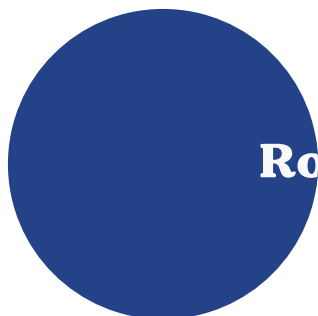
Stejně jako soustředění v Mexiku. Když už byla na severu veliká zima, jeli jsme za tréninkem stovky kilometrů daleko. Autem. Přes celé Spojené státy. S loděmi, brankami a celým vybavením. Takový veliký americký vodácký road trip. V cílové destinaci jsme neměli nic

domluvené. Jen jsme získali kontakt na jeden kemp, kde se pořádaly říční výlety pro turisty z USA. A tak jsme tam dorazili a začali hledat vhodné místo pro nás. Nakonec jsme našli kousek řeky, který byl úplně ideální, jen byl asi 10 kilometrů po proudu od nejbližšího mostu. A tak jsme tam všechny branky a materiál prostě každý den vozili na lodích. Táta tam chodil pěšky. Naprostou džunglí. Koupili jsme mu mačetu a každý den

se modlili, aby se mu v té divočině nic nestalo. Navíc na místě byla tuna komárů, kteří nedali pokoj. Ale nic z toho nám nezkazilo další parádní zážitky a přípravu v nedotčené krajině.

Celé tyhle dva roky mi daly neuvěřitelné množství zkušeností. A možná i díky nim jsem v kariéře dosáhl tak velkých věcí. A nebylo to jen o té sportovní stránce. Poznal jsem spoustu skvělých lidí a kamarádů, se kterými se dodnes stýkáme. Utvořil jsem si takovou malou vodáckou komunitu Severní Ameriky. Za tuhle možnost jsem dodnes rodičům vděčný.

Rodina je základ

V roce 2001 se mělo konat na olympijské trati Ocoee mistrovství světa ve vodním slalomu. Ano, v Atlantě ve Spojených státech. A není třeba připomínat, co se stalo 11. září toho roku. No a táta tam byl. Sice poměrně

daleko od New Yorku, ale ve stejné zemi, ve stejném chaosu. Jako kluk jsem to prožíval s velkými obavami. Těžko malému dítěti vysvětlíte, že se nic neděje a že je tatínek v pořádku, když se z televize valí všechny ty hrůzostrašné záběry. Možná i tenhle zážitek ve mně dal vyklíčit myšlenku, že na závodech i soustředěních mám rád svoji rodinu při sobě.

Tento můj pocit zesílil ještě poté, co se narodil první syn Jiříček. Vlastně jsem zjistil, že jediná možnost, jak trénovat a závodit úplně naplno a s čistou hlavou, je vědomí, že jsou tam všichni se mnou. Ne ani tak u trati, ale prostě v té destinaci. To vědomí, že jako táta o nic nepřijdu. Že se nemusím bát, že zmeškám jejich první krůčky. A jsem velice vděčný za to, že se mi daří tuhle potřebu realizovat.

Důležité je zejména to, že na to přistoupila má manželka. Že ji ten život „u vody“ baví. Má tam své známé, cítí se jako doma a v přirozeném prostředí. Že jí nevadí často i na dlouhé měsíce vytrhnout rodinu ze života u nás a celou ji přesunout někam hodně daleko. Když už takto někam cestujeme, je to totiž se vším všudy. Nejsme někde na hotelu. Ale pronajmeme

si apartmán, chodíme si nakupovat, vaříme si. A děti dáme do tamní školky. Vlastně žijeme svůj běžný život. Jen trochu jinde. Člověka to pak ani netáhne domů. Protože to nejdůležitější má zkrátka s sebou.

To je klíčové zejména u dlouhých soustředění. V některých sezónách trvá třeba až tři měsíce. Jako závodníci totiž létáme za teplem a těch destinací, kde ho v zimě najdete a kde mají skvělé vodní kanály, není na světě úplně tolik. Vlastně střídáme Austrálii, Emiráty, Thajsko a Reunion. Vše v poměrně daleké doletové vzdálenosti. No a když už přesouváte „celou domácnost“ takto přes půl planety, nechcete to dělat na pár dní. Ono se dvěma malými dětmi v letadle to není někdy úplně procházka růžovou zahradou. Kór na dálkových letech. Starší Jiříček se už tak nějak zabaví na palubní obrazovce, kde kouká na pohádky nebo si hraje hry. Ale udržet 15 hodin v klidu mladšího Marečka už někdy bývá docela makačka. Ale ve srovnání s ratolestmi v jejich věku si myslím, že jsme velice spořádaná rodina. Jednou za námi dokonce po přistání v cílové destinaci přišel spolucestující a děkoval nám. Když jsme nastoupili, tak se vyděsil, že bude trávit celou cestu vedle řvoucí omladiny, a nakonec byl příjemně překvapen, jak v pohodě to celé bylo. Taková zpětná vazba potěší.

Věřím, že i děti si tyhle naše cesty užívají. Na závodech běhají v zázemí pro závodníky. Všichni „kolegové“ už vědí, že jsou to klučínové od Prskavců, a povídají si s nimi, bez ohledu na to, z jaké země pocházejí. A kluci už s nimi postupem času dokážou žvatlat i anglicky. No a na soustředění? Třeba v Austrálii jsme narazili na úžasnou komunitu Čechů, kteří na druhou stranu planety emigrovali za doby komunistů. Jsou to neuvěřitelně pohodoví lidé, kteří nás vzali mezi sebe. Pořádáme různé grilovačky, povídáme si. A Jiříček s Marečkem v jejich přítomnosti ztrácí svoji přirozenou ostýchavost. Cítí se jako v Česku. Je to takové domácké. To je pro ně opravdu důležité. Já to ve středu Evropy miluju. Nikdy bych na stálo nechtěl žít někde jinde. Ale v Austrálii bych si to dokázal minimálně představit.

Skvělé je samozřejmě to, že náš svaz tyto rodinné doprovody umožňuje. Že nikomu nevadí, že mám své blízké třeba na závodech světového poháru. Například

na Slovensku se něco podobného netoleruje vůbec. Já přitom věřím, že to tým nijak neomezuje, spíše to přispívá k takové té všeobecné pohodě a že to tak vnímají i ostatní. Takže za to patří lidem kolem vodního slalomu jeden veliký dík. Možná i to je důkaz skutečnosti, že kanoisti jsou jedna velká usměvavá rodina.

Olympiáda je nejvíc

Ještě jsem byl junior, ale už jsem nakoukl do světového poháru. A pak jsem přivezl medaili z evropského šampionátu. V 18 letech. A to mi došlo, že budu asi dobru. A že pro mě vodní slalom může být i životním. Vybudoval jsem si celkem pevné místo v reprezentaci a pořád jsem se zlepšoval. A taky pobíral mzdu. Peníze však zůstávaly ležet na účtu. Bydlel jsem u rodičů a na nic jsem je nepotřeboval. Ale byl to celkem hezký pocit. Uvědomit si, že se dá žít tím, co člověka nejvíc baví.

Navíc tu byla olympiáda. Největší sportovní událost světa. Z mediálního i finančního pohledu není ve vodním slalomu nic nad ní. Je to vrchol, ke kterému každý sportovec vzhlíží. Hnací motor pro všechnu tu dřinu a snažení. Zkrátka se tam chcete probojovat a zažít tu neopakovatelnou atmosféru. Jen teda škoda, že právě v našem sportu to zpravidla nebývá ten nejlepší závod. Na olympiádě většinou není ta nejsilnější konkurence. Z každé země se tam může v jednotlivých kategoriích podívat jen jeden závodník. A tak někteří ti nejlepší musí nakonec zůstat doma.

To je úděl malého sportu, který je v některých zemích poměrně bolestný. Slovensko má dva nejlepší single kanoisty na světě. A na hry se podívá jen jeden. No a u nás? Vítek Přindiš patří dlouhodobě do TOP 5 kajakářů na světě, a na olympiádě ještě nestartoval. Protože jsem ho o tu možnost vždycky připravil já. Ta pravidla jsou neúprosná. Navíc „vstupenka“ na olympiádu platí vždy jen pro tu jednu disciplínu. Když se člověk kvalifikuje na kajaku, neznamená to, že může startovat na kánoi. Což se třeba v Paříži týkalo mě a nechápal jsem to vlastně vůbec. Když už na tom mís-

tě jsem, tak bych v závodě rozhodně nezabíral místo nikomu z rozvojové země, pro jejichž závodníky jsou právě všechna tato pravidla nastavena. Olympiáda má být globální událostí a je potřeba, aby ve startovní lince svítily vlaječky z co největšího počtu kontinentů.

Často se český svaz snaží s těmito podmínkami něco udělat, ale slalomová komise v rámci světové kanoistické federace je naprosto neoblomná. Možná nastane zlom, až bude ve vedení tatínek největší univerzální a hvězdy divoké vody Jessicy Fox, ale

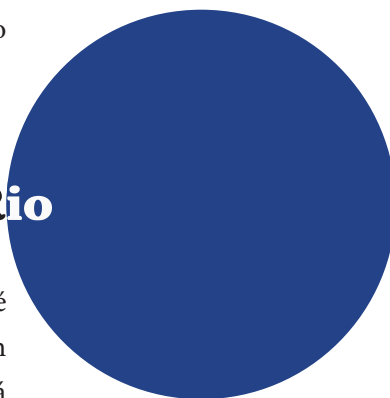
spoléhat se na to nedá. Musíte to přijmout takové, jaké to je.

Mně se to mluví. Já byl vždy na té příjemnější straně. Tedy ten, který se dostal přes neúprosnou národní kvalifikaci. Ale věřím, že pro ostatní to musí být opravdu těžké. O to víc je skvělé, že jsme jako tým v pohodě. Pořád táhneme za jeden provaz a tenhle náročný proces nijak nenarušil naše kamarádství. Držíme zkrátka při sobě. A všichni to máme v hlavě nastavené tak, že to není o tom, kdo koho porazí. Ale o tom, jestli člověk

jezdí nejlíp. Máme výhodu samotné povahy vodního slalomu. Na trati jste sami. Jen vy, branky, loď a voda. Nikdo nestojí proti vám. Trať je nějak postavená a vy se musíte dostat co nejrychleji do cíle. Takže se můžeme částečně oprostít od toho, jak jede ten druhý. A vždy se koncentrovat jen na svůj výkon. Tenhle mindset je v tom vodáckém kruhu tak nějak nepsaným pravidlem. Nikdy jsem od Vítka nebo od kohokoliv jiného necítil jakýkoli náznak emoce, která by mi kvalifikaci na olympiádu nepřála. Prostě se jednou za čtyři roky

vybere ten jeden nejlepší a tak to všichni berou. A to rozhodně není ve světě sportu samozřejmost.

Bronzové Rio

Moje první olympiáda. Těšil jsem se neuvěřitelně. Celé to u mě bylo umocněné i tím, že jsem byl v 17 letech na olympiádě dětí a mládeže v Singapuru. To je taková menší akce pro nadějně sportovce, která má všechny aspekty dospělé olympiády. Rozdávají se medaile, konají ceremoniály, vítězi hraje hymna. Celá událost má své zahájení a zakončení a sportovci také bydlí na jednom místě v olympijské vesnici. A tak se vytváří komunita a přátelství. Udělal jsem si tam kamarády na celý život. A třeba s Alexem Choupenitchem jsem pak absolvoval i pár velkých olympiád. Tyhle mládežnické hry už od útlého věku utužují družbu mezi jednotlivými, třeba i vzdálenými sporty, která je pod pěti kruhy tak důležitá.

No a když člověk zažije tu atmosféru „malé“ olympiády, chce se naprosto nutně probojovat i na tu velkou. Toužil jsem už po Londýně 2012, ale bylo mi 18 let a v kvalifikaci jsem doslova doplatil na mladickou nerozvážnost. A tak to vyšlo až do Ria.

V Brazílii jsme strávili poměrně hodně času. Léтали jsme tam už hodně dopředu na přípravu a soustředění. Ale tato země mi rozhodně k srdci moc nepřiřostla. Je tam dost binec. Člověk vidí krásná místa, a o pár bloků dál se válejí odpadky na ulici. O slumech a kriminalitě ani nemluvě. Tamní úřady sice zajistily, aby se olympiáda odehrála bez závažnějších problémů, protože šéfové policie moc dobře věděli, komu z gangů a kartelů nabídnout peníze za to, že se pár týdnů nic nestane, to ale na mém celkovém dojmu z Brazílie nic nezměnilo.

Olympiáda jako taková na mě ale působila úžasně. Byl jsem tam úplně jak na obláčku. Ze všeho nadšený. Sportoviště, atmosféra a soudržný český tým. Navíc jsem měl formu. Ve finále jsem zajel nejrychlejší jízdu ze všech. Jen jsem si šťouchl na brance číslo 13. A taky mě zradila poslední protivoda. Nedokázal jsem ji projet zkrátka tak, jak jsem chtěl. A tak jsem

byl po dojezdu do cíle třetí. A na startu byl ještě velký favorit Jakub Grigar ze Slovenska. Já v tu chvíli myslel, že je po nadějích. Netušil jsem, jak rychle jsem vlastně jel a že bez toho dotyku by to bylo první místo. Proto jsem si vůbec nepřipouštěl, že by Kuba můj čas nepřekonal. Ale stalo se. A já bral bronz. Měl jsem olympijskou medaili!

Možná mě trochu mrzelo, že to nebylo lepší. Ale zpětně si uvědomuju, že vlastně kvůli tomu, že jsem v Riu nevyhrál, jsem mohl zažít další úspěchy v pozdější fázi kariéry. Už to třetí místo strhlo na mou osobu velikou pozornost. Já nejsem člověk, který by se nějak vyžíval ve společenských a mediálních akcích. No a ono přišlo dvouměsíční programově náročné tornádo. A já byl pořád ještě mladej kluk. Vůbec si pak nedovedu představit, jak bych zvládl tu případnou „zlatou horečku“. A tak to dopadlo asi přesně tak, jak to dopadnout mělo.

Jsem nejlepší na světě!

Pokud chcete příklad dvou naprosto protichůdných olympiád, je srovnání Ria a Tokia zcela namístě. Není těžké uhádnout proč. Covid. V Japonsku jsme trávili poměrně velké množství času uzavření v ubikacích a na samotkách. Odebírali nám pravidelně vzorky, které někdo vždycky odnášel z lednice na kontrolu. Měli nervy, jestli nejsme pozitivní. Ten pocit, že se připravujete dlouhé měsíce na jeden velký vrchol a najednou o něj můžete lehce přijít a vlastně to ani neovlivníte, je dosti skličující. Naštěstí to ale dobře dopadlo.

V Japonsku mělo být už jarní soustředění, ale to nám právě kvůli covidu zrušili. Tak jsme jeli poznávat olympijský kanál až teprve 14 dní před startem her. Byli jsme tedy v takové slalomářské bublině kolem trati. V našem kolektivu jsme se báli daleko méně, než když jsme šli někam mezi lidi a riziko nákazy

bylo větší. Žádný zástupce našeho sportu nakonec pozitivní nebyl.

Já se ale stejně koncentroval jen na výkon. Absolutně. Dlouhé týdny jsem neměl v hlavě nic než tu jednu jedinou jízdu. Dal jsem do ní naprosto všechno. A vážně se mi povedla. Na 99,9 % byl tohle můj

perfektní, životní výkon. Nešlo mi o medaili. Ale právě o to prodat to nejlepší, co umím. A to se mi podařilo. Předvedl jsem všechno, co ve mně bylo, a asi do dvou třetin trati to byla dokonalá jízda. Až na konci jsem si řekl, že možná trochu přestanu riskovat. Že jako nepotřebuju vyhrát o pět vteřin. A stejně jsem v té poslední protivodě jel naprosto agresivně. Jinak jsem to v tu chvíli neuměl. A vyhrál jsem. Zlato. Byl jsem olympijským vítězem.

A nejen já. My. My s tátou. Tohle byl náš triumf. A znamenal mnoho. Pro nás oba. Za celou jeho i moji kariéru. Za těch 20 let společné dřiny. Tohle byla ta nejsladší odměna. Česká hymna a pocit, že Prskavec je nejlepší na světě.

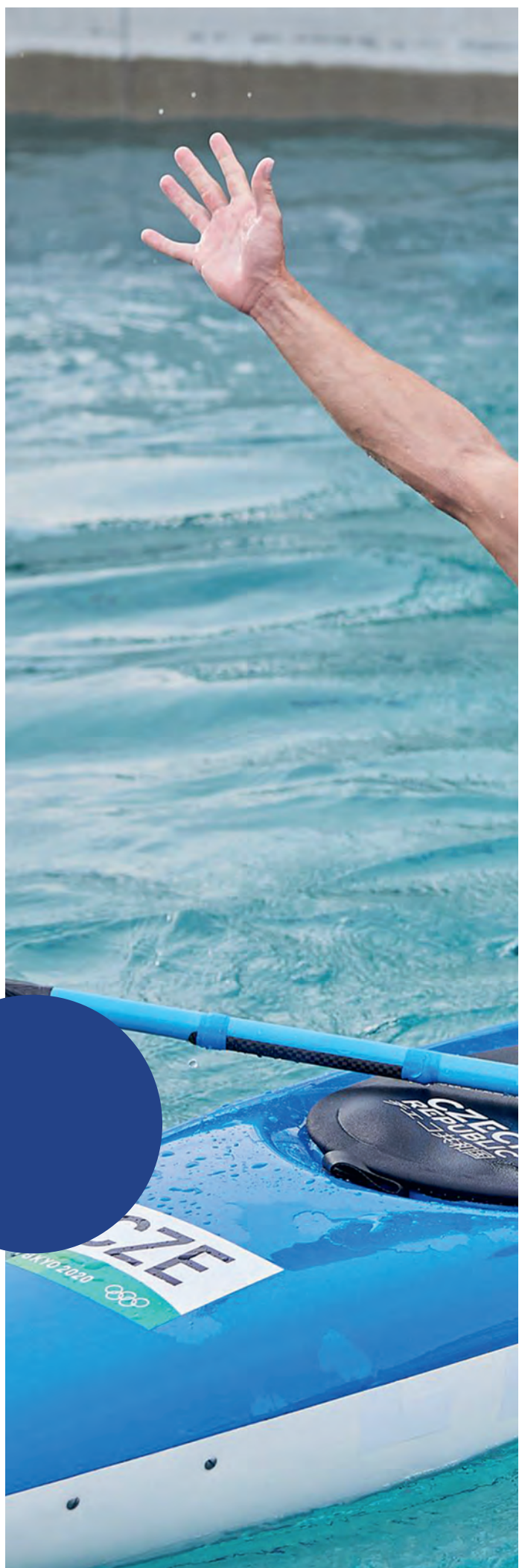
Až po tom samotném závodě si člověk uvědomí, že mu vlastně vadí, že je covid a skoro nic se nesmí. Protože to prostě potřebujete oslavit. Nikdo se nechce vyautovat před závodem. Samozřejmě že nějaké cesty byly, aby se třeba sportovci mohli podívat na výkony těch ostatních. Ale nevidělo se to rádo. A šéf výpravy Martin Doktor tehdy mně a Lukáši Krpálkovi řekl jednoznačně: „Vy dva rozhodně nikam nepůjdete. Všichni vás znají, někde vás zabere kamera a mě to bude stát hlavu.“ A tak jsme to s Lukášem oslavili střídmě a něco většího pak proběhlo až doma v Česku.

Nejdůležitější je stejně přítomnost těch nejbližších. A Lukáš je pro mě velkým kamarádem. Byl jsem u jeho triumfu v Riu přímo na tribuně. A v Tokiu jsme svoje zlata získali ve stejný den. Bylo to 30. července 2021 a od sebe je dělily jen necelé dvě hodiny.

Pařížské zklamání

Paříž. Třetí olympiáda a zase úplně jiná. Bylo to v Evropě. Relativně blízko našich hranic. Veliké množství mých známých a českých fanoušků. Parádní atmosféra a velká očekávání. Ale ta zůstala nenaplněna.

Před závodem jsem nebyl tak nervózní jako v Tokiu. Přece jen už jsem byl v kariéře a v životě zase trochu jinde. Měl jsem dva kluky a hlava občas myslela na jiné věci. A za tím neúspěchem byl můj vnitřní pocit. Nedokázal jsem se nastavit tak, abych předvedl další dokonalou jízdu.

Osmé místo. Rozhodil mě dotek na jedné z branek. Před závody vždy namýšlíme, kudy přesně a jak pojedeme, a u této branky jsme vůbec nečekali, že by k něčemu takovému mohlo dojít. A zbytek jízdy už byl pak takový svázanější.

Určitě to pro mě bylo největší zklamání v kariéře. Čekala se ode mě medaile, a já ji nezískal. Celým svým vodáckým životem jsem do té doby proplouval naprosto bez problémů. A tohle byla první velká kaňka. Ale nyní se na to koukám opět pozitivně. Je to vlastně dobře. Že mám konečně takový větší vroubek, ze kterého nakonec může být hezký příběh.

Jinak ale byly hry v Paříži skvěle nachystané a v českém týmu byla i přes počáteční dlouhé čekání na placku skvělá atmosféra. Zase jsem se mohl jít podívat i na nějaké další sporty a třeba atletika mě uchvátila. Viděl jsem finále stovky a je to neuvěřitelná show. Možná až někdy pro ty samotné sportovce nepříjemná. Sprinteri si nejdřív jdou nachystat bloky a rozběhat se. A pak zase zmizí. Až následně je vyvolávají zpět na dráhu za přítomnosti světelných efektů. A pak tam ti frajeři docela dlouho mrznou a čekají na start. A ono večer po 22. hodině ani v červencové Paříži není vyloženo vedro. Ale tak to je zkrátka daň divákovi a moderní době. Fanoušci se ale museli na hrách cítit úplně skvěle. A to je to hlavní!

Jsem i singlíř

Vždycky jsem říkal, že když v Tokiu vyhraju, chci zkusit začít jezdit i na single kánoi. Byla to moje motivace do dalšího pokračování kariéry. První půlrok

po vítězné olympiádě v Tokiu mi na kajaku šlo vlastně úplně všechno. Měl jsem jistotu v každém průjezdu. Ale tím, že jsem si šel po každém tréninku na půl hodiny zajezdit na kánoi, pořád mě to na vodě bavilo.

Byl jsem ze začátku fakt špatnej a byl jsem rád, že vůbec projeďu brány. Opravdu jsou ty dvě lodě velice rozdílné. Myslel jsem, že budu objíždět jen české závody spíše pro zábavu. Ale já se na kánoi začal rapidně zlepšovat. A najednou jsem startoval i na světácích a začal jsem porážet specialisty. Přitom jezdím jinak než ostatní. Jsem prostě kajakář na kánoi. Některé věci mi jdou a mám v nich velikou výhodu. V některých aspektech jsem ale dost nešikovný a peru se s technikou. Vytvářím vlastně takový nový styl. A soupeři na mě často koukají a říkají si: „Jak nás ‚tohle‘ může porážet?!“ I tyhle řeči a popichování jsou pak pro mě pozitivní motivací.

Začalo mě to tak bavit, až jsem si strašně přál kvalifikovat se do Paříže na obou lodích. Byl jsem hodně zklamaný, když to nevyšlo. A možná i tohle nastavení částečně zapříčinilo moje ne příliš dobré rozpoložení na hrách. Nicméně by to asi nebylo spravedlivé, kdybych po třech letech tréninku vzal místo někomu z kovaných singlířů.

Každopádně jednu věc vím. Nebýt mé nové disciplíny, tak v Paříži nestartuju vůbec. Moje kariéra by určitě zpomalila. Takže kánoi vděčím za mnohé. A jedním z mých cílů je se opravdu podívat na olympijské hry na obou lodích. A třeba na nich získat i dvě medaile. Nereálné to není. Bude samozřejmě záležet i na tom, jestli se třeba tím zlepšováním na singlu nezačnu horšit na kajaku. Ale to ukáže až budoucnost. A ta je zatím stále ve hvězdách.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Příběhy české kanoistiky.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.